

SETKÁVÁNÍ

List sborů Českobratrské církve evangelické
v Brně I a Brně II

Obsah

- 2 **BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ: Blahopřání k Vánocům**
Jarmila Řezníčková
- 4 **OKÉNKO DO STARŠOVSTVA**
Jakub Marek a Mariana Boudová
- BYLO**
- 9 **Pochybná existence na LeSeM**
Amos Bartoloměj Macek
- 10 **Setkání na zářijovém grilování**
Eliška Tůmová
- 11 **O vodě v Dobré Vodě**
Tomáš Doležel
- 13 **Cesta do středu sebe v Čáslavi**
Zuza Burešová
- 14 **Díkůvzdání s jarmarkem a skautskou nedělí**
Kateřina Stará, Jana Žertová a Štěpán Pikna
- 17 **Magical me**
Františka Sedláčková
- 19 **Naslouchat, mluvit, vést, rozhodovat**
Iva Květonová
- 20 **Nová osmnáctka**
Jana Gajdošová
- 22 **Jak, proč a kde nepanikařit**
Amálie Rút Tesařová

23 OKÉNKO K DĚTEM: Katharina von Bohra
Ondřej Macek a Iva Tůmová

BUDE

27 Příběh Evangelického gymnázia
Ondřej Macek

32 Některé důležité informace o Egy
Eva Vojtíšková

JE

34 Na co by se konfirmandi zeptali Ježíše?

36 Klub otevřených dveří a rodičovský klub
Bohunka Dvořáková

38 ŽILI MEZI NÁMI: Nechodil, ale běhal
(Vzpomínka na bratra faráře Ctirada Nováka)
Ondřej Macek

42 SETKÁNÍ: Rád si bohoslužby vyzdobím
Lenka Dobrovolná

50 KNIHA: Prostor pro bohoslužbu
Petr Dobrovolný

51 KALENDÁŘ

53 FOTOREPORTÁŽ

Blahopřání k Vánocům

Maria řekla:

„Duše má velebí Pána / a můj duch jáás v Bohu, mém spasi-
teli, / že se sklonil ke své služebnici v jejím ponížení. /

Hle, od této chvíle budou mne blahoslavít všechna pokolení,
že se mnou učinil veliké věci ten, který je mocný. /

Svaté jest jeho jméno / a milosrdenství jeho od pokolení do
pokolení / k těm, kdo se ho bojí. / Prokázal sílu svým rame-
nem, / rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně; / vladaře svr-
hl s trůnu a ponížené povýšil, / hladové nasycil dobrými
věcmi / a bohaté poslal pryč s prázdnou. / Ujal se svého
služebníka Izraele, / pamětliv svého milosrdenství, / jež slí-
bil našim otcům, / Abrahamovi a jeho potomkům na věky.“

Lukáš 1,46–55

Takto rozjásaně slaví Marie Vánoce ještě dřív, než nastaly. Dítě zatím není na světě, a již je tu radost z jeho příchodu. Marie ve svém Magnificat nicméně nezpívá jen o dítěti, zpívá o velikých věcech, které učinil Pán. Zpívá – a stejně tak můžeme zpívat i my. Již dnes, před Vánoci, když jsou noci nejdelší a dny nejtemnější a kdy radost ještě není vidět.

Marie je vlastně v pěkném průšvihů. Je svobodnou matkou. Neví, zda se k ní její snoubenec Josef přízná, netuší, zda ji nebudou lidé brát jako „lehou holku“. Přinejlepším by ji mohli litovat... Ale Marie se raduje, chválí Pána Boha a nedbá na neporozumění okolí. Věřív Boží zaslíbení a požehnání.

Marie je „v očekávání“. To není jenom tělesný stav, ale je to především vnitřní postoj. Očekává novou budoucnost: pro svého syna, ale i pro celý Boží lid. Navzdory překážkám si je jista vyplněním toho, co Bůh zaslíbil. Proto se raduje.

Marie začíná, pokračuje i končí svou modlitbu chválou, sama se však nemá čím pochlubit. Bůh jí nevyvolil pro její zásluhy, ale dal jí zaslíbení. Tak jako ho dal celému Božímu lidu, Izraeli. Na to jediné Marie

spoléhá, na to jediné můžeme spoléhat i my. A Marie to říká jako fakt: stane se tak, vlastně se tak už děje. Ve své modlitbě mluví v minulém čase. Vždyť tam, kam do tohoto světa, do našich osudů přichází Bůh, tam pýcha a moc bývají k smíchu. Kolikrát v Písmu čteme o bohatých a mocných, kteří si mysleli, že nad ně není – a jak lehce byli poraženi. K čemu je nám bohatství, když život nemá svůj úběžník – svůj smysl a cíl, a to v Bohu, který se nepohne, byť by se hýbaly základy země. A není pravda, že pyšní lidé, kteří se spojí, bývají rozptýleni? On je dokonce každý pyšný člověk „rozptýlen“, není celistvý; vždyť jeho život se dělí na upřednostňování sebe sama a přece jen na nutnost vnímat i okolí. Pyšný, sobecký člověk je jakoby roztržen mezi své „velké JÁ“ a realitu.

I bohatí jsou „posláni pryč s prázdnou“, protože si prázdnotu duše a srdce přinesli, když lpěli jen na majetku. Uvidí v Kristově světle, ve světle Vánoc, ve světle přicházejícího Krista nesmyslnost svého počínání. Naopak ti, kteří jsou chudí a upozaděni, budou potěšeni a nasyceni dobrými věcmi.

Jásejme s Marií, zvyšujme Boží slávu. Slavme Vánoce s tímto jáso-tem a vděčností.

Alžběta gratulovala Marii k tomu, že Marie uvěřila Božímu slibu. A právě důvěra k Bohu za blahopřání stojí. Ať je středem Vánoc i pro nás to, čemu jsme uvěřili: že se splní velké Boží zaslíbení, že Kristus přijde: nyní, do našich životů, o Vánocích, na konci věků. A k tomu si můžeme blahopřát.

Modlitba

Pane, chceme tě chválit a radovat se z Tvého narození. Dej, ať nám naši radost nezkalí naše starosti a předvánoční spěch. Osvobod' nás od našich velkých plánů, co ještě všechno musíme stihnout.

Dej, abychom se zastavili a zpívali spolu s Marií chválozpěv na Tvůj příchod. Amen

Píseň 204 Má duše Boha velebí

Jarmila Řezníčková ■

Okénko do staršovstva

Setkávání presbyterů v Brně I

K první poprázdňinové schůzi jsme se sešli poslední prázdninový den. Nejdříve jsme zhodnotili eseje na téma „Co jsem dělal/a o prázdninách“ z per našich farářů. Oba toho zvládli požehnaně, až jsme se v diskusi pozastavili nad tím, jestli není tolik akcí za jedno léto nad lidské síly. Zároveň ale oba vyjádřili svou vděčnost za to, že se mohli potkat s mnoha lidmi, a dokonce si snad i trochu odpočinout.

Následně jsme vzali na vědomí probíhající rekonstrukci dětské místnosti, krátce pohovořili o plánovaném gymnáziu na Zelené faře, prošli si plán akcí na celý školní rok a schválili sestře faráře tříměsíční tvůrčí volno od začátku dubna do konce června. Také jsme se seznámili s pravidelným sborovým programem pro nový školní rok.

Další část schůze jsme věnovali hodnocení (a povzbuzení do) práce jednotlivých komisí, zvláště té nové s názvem Betlémská komise, která bude koordinovat rozhovory o Betlémském kostele a případných možnostech jeho rozvoje.

Dále jsme přijali zprávu o kurzech češtiny pro Ukrajince, které u nás probíhaly, a vyjádřili jsme vděčnost všem, kteří se na nich podíleli.

Na začátku říjnové schůze jsme diskutovali o dětech v kostele a nástrahách dětského koutku. A taky o mnoha pěkných a radostných věcech, ale to není novinářsky vděčné téma. Navíc jich bylo opravdu mnoho, takže není jednoduché z nich zodpovědně vybrat jen některé, ale námátkou třeba že se nám moc podařil dobročinný jarmark nebo že máme radost z početné skupiny konfirmandů. Také se nám líbilo setkání a společné grilování se členy sboru Brno II.

Chvíli jsme diskutovali o způsobu vysluhování večeře Páně a o dlouhém stání ve velkém kruhu. Delší chvíli pak o gymnáziu na Zelené faře. Znovu jsme povzbudili komise do práce. A rozhodli o bohoslužbách během Vánoc.

Bratr Václav Matoulek pak zhodnotil letní průvodcovské služby v rámci projektu Brno a jeho chrámy, jsme vděční za to, že tuto akci

pravidelně organizačně zaštiťuje a že ve spolupráci s TIC Brno můžeme otevřít Červený kostel pro veřejnost. Kostelem od poloviny června do poloviny září prošlo 4600 návštěvníků.

Na začátku listopadového staršovstva jsme hovořili o rekonstrukci místnosti pro děti a mládež; výsledek se nám líbí, všechny zaujal například variabilní stůl. Těšíme se, že místnost bude dobře sloužit různým věkovým skupinám.

Dále jsme probrali zvaní návštěvníků kostela na sborové aktivity, zpěv nejen neznámých písní v kostele, sborový kalendář a možnost jeho sdílení, změnu seniorátů, setkávání komisí, žehnání homosexuálních párům, opětovné zatečení v podkroví fary a další provozní drobnosti. Delší dobu jsme se věnovali gymnáziu na Zelené faře. Kromě toho jsme se připravovali na sborový rozhovor o budoucnosti.

Více se do tohoto krátkého přehledu pravděpodobně nevejde, na závěr tedy ještě vězte, že gymnázium na Zelené faře se bude jmenovat Evangelické gymnázium a že některé body, které byly výše zmíněny jen krátce, jsme ve skutečnosti probírali dlouze, pečlivě a velice podrobně.

Staršovstvo sboru Brno I přeje radostné prožití adventu a vánočních svátků.

Jakub Marek ■

Setkávání presbyterů v Brně II

V posledních měsících jsme zahájili oslovování nového faráře pro náš sbor, pokročili jsme ve vybavování Losova sálu a také se připravovali na konvent Brněnského seniorátu nebo vizitační návštěvu seniorátního výboru.

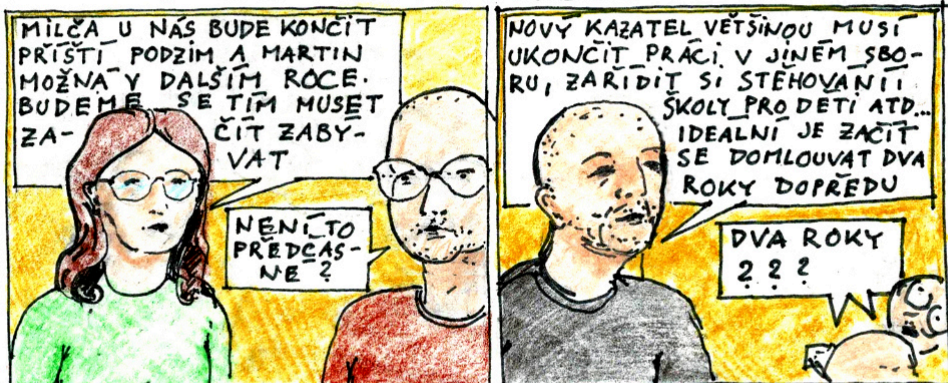
Komise pro oslovování nového faráře (ve složení Eva Kazdová, Eliška Nečasová, David Vávra, Igor Osvald, Daniel Doubrava, Jan Pikna a já) se od září sešla několikrát. Získali jsme mnoho cenných rad od zkušenějších přátel z jiných sborů, vypracovali jsme seznam potenciálních kandidátů a napsali dopis prvnímu faráři. Mohu prozradit, že bohužel už taky máme za sebou první odmítnutí - Michaela Pfanna.

Trochu balancujeme s tím, že bychom nechtěli být úplně tajuplní, ale zároveň chceme zachovat s ohledem na oslovené kandidáty diskretnost. Zatím jsme se dohodli, že konkrétní jména oslovených kandidátů budeme říkat, až od nich obdržíme nějakou odpověď. Určitě jsme ale otevření i vašim nápadům, radám či připomínkám.

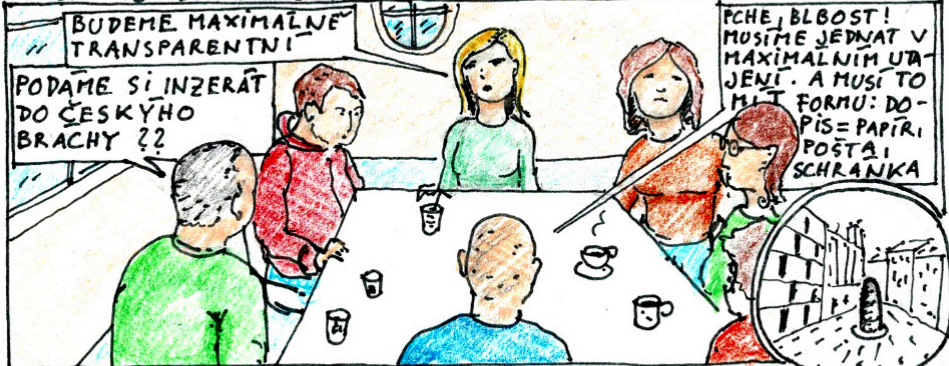
Na posledních schůzích jsme se také věnovali vybavení Losova sálu. Po dlouhém pátrání jsme zjistili, že není tak jednoduché najít nové stoly, které by splňovaly naše požadavky na vzhled a praktičnost. Začali jsme tedy uvažovat o renovaci těch stávajících. Jeden z nich jsme svépomocí opravili (díky Michalovi, Liborovi a Petrovi D.). Následně jsme vybrali i jeden stohovatelný nový stůl. Oba typy stolů jsme pak „při kávě a čaji po bohoslužbách“ představili členům sboru a vyhlásili anketu. Během září a října se nám sešla spousta rozmanitých nápadů a připomínek, ale renovovaný stůl to jednoznačně vyhrál. Dále jsme na listopadové schůzi staršovstva odsouhlasili pořízení nového závěsu k roletám oddělujícím Losův a hlavní sál. Slibujeme si od nich hlavně zlepšení akustiky v Losáku, ale také částečné odizolování hluku do dalších prostor Blahoslaváku. O provedení renovace stolů ještě jednáme, ale závěs by měl být hotový během února příštího roku. S vybavením sálu ještě nejsme u konce. Zbývá nám vyřešit nábytek pro servírování občerstvení a úložné prostory na hračky pro děti.

Během podzimu se nás také týkaly dvě významné seniorátní události. Druhý víkend v listopadu se u nás ve sboru konal konvent Brněnského seniorátu. Přiznám se, že jsem se poslankyní za náš sbor nechala zvolit spíš proto, že to někdo prostě dělat musí, a neměla jsem od toho velká očekávání. Letos to byl můj druhý konvent a musím říct, že byl pro mě zážitkem. Asi to bylo i tím, že se poprvé konal v opraveném Losově sálu. Pak také tím, že Ondřej Macek důsledně dohlíží na to, aby program odsýpal. Ale hlavně mi udělalo radost, že jsem tam potkala tolik známých lidí. Vždycky mě na těchto akcích potěší, jak je společenství naší církve provázané. Když jsme společně zpívali z EZ píseň číslo 426 (Ať chrání nás Bůh, ať žehná nám Bůh), tak to mělo fakt sílu.

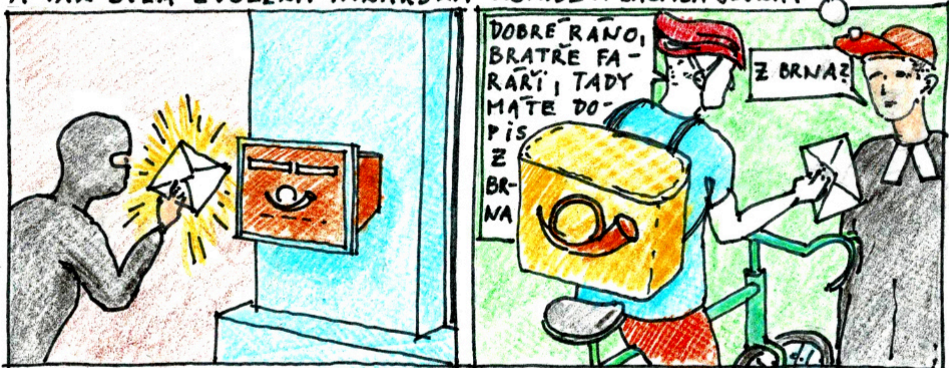
OBRÁZKY ZE STARŠOVSTVA DÍL 4. "FARÁŘSKÁ KOMISE"
 SBOR SI ODHLASOVAL, ŽE SI CHCE NECHAT DVA KAZATELE. CO Z TOHO PLYNE PRO STARŠOVSTVO?
 PÍŠE: ŽIVOT
 KRESLÍ: PETR D!

PO SBOROVÉM SHROMÁŽDĚNÍ BYLO NUTNĚ SE SEZNÁMITS REALITOU

A TAK BYLA ZVOLENA FARÁŘSKÁ KOMISE A ZAČALA JEDNAT

A TAK Z BRNA ODEŠLO PSANI... KTERÉ PO MNOHA DNECH DORAZILO DO VRCHLABÍ.... A JAK TO DOPADLO? DOZVÍTE SE PŘÍŠTĚ, NEBO ŠÉPTANDOU NA SBOROVÉM KAFI

OKÉNKO DO STARŠOVSTVA

Ještě nás 10. prosince čeká řádná vizitace seniorátního výboru, což je pro nás další novinka, protože je to poměrně výjimečná událost konající se cca jednou za deset let. U nás ve staršovstvu se tedy rozhodně nenudíme a pořád máme před sebou nějaké zajímavé výzvy a úkoly. Troufám si ale říct, že nadšení a dobrá nálada na schůzích se nás stále drží.

Závěrem bych chtěla moc poděkovat Davidovi Vávrovi z Tišnova za jeho práci pro staršovstvo. David v září na svou funkci presbytera z rodinných důvodů rezignoval, ale i nadále nám přislíbil pomoc v právních záležitostech. Řádnou členkou staršovstva se tedy z náhradnice stala Eva Rybáková.

Pokud jsem na něco důležitého zapoměla nebo pokud byste na nás měli nějaký podnět, určitě se na nás neváhejte obrátit buď osobně, nebo přes e-mail (staršovstvo-posta@blahoslavak.cz, nebo mariana.boudova@blahoslavak.cz).

Mariana Boudová ■

Zábavné vykrajování perníčků v Losově sále

Pochybná existence na LeSeM

Letošní LeSeM, Letní setkání mládeže, mělo téma pochybná existence. S Mikim, Jáchymem, Bětkou a Sašou jsme se soustředili například na to, jak jsme přínosem druhým lidem a že nemusíme odsuzovat lidi, i když se nám trochu neznají. Na přednášku k nám přijel vězeňský kaplan, který nám povídal o své práci a různé příběhy vězňů. Vždy po programu jsme měli s Mikim a dalšími vedoucími diskusní skupinky, na kterých jsme si ještě dopodrobna rekapitulovali program a zamýšleli se nad ním.

Na programu byly taky různorodé a zábavné hry, při kterých jsme pokaždé spolupracovali s jinými lidmi. Hráli jsme třeba Badatelskou hru, při níž jsme měli objevit co nejvíce dinosaurů, nebo hru Na upíry, ve které byl Ben Oukropec až moc dobrý a všechny nás pokousal. Vždy po odpolední svačině následovaly dílny, v nichž jsme si mohli něco vyrobit nebo zahrát nějaký sport. Nejvíc mě bavila dílna Saši Floriánové, při které jsme s Adamem Kellerem, Matyášem Sedláčkem a Matějem Tesařem natáčeli vlogísek (krátký film), ve kterém jsme ukázali krásy Blažkova, udělali pár rozhovorů a natočili reklamu na LeSeM merch (oblečení s logem LeSeM /už vám to nesem/).

Super byly i večerní programy, při kterých jsme zažili například hru Na život, která nám ukázala, jak je těžké si získat práci, zajistit bydlení a podobně. Nejvíc jsem se po přihlášení na LeSeM obával Camelu. Camel Trophy je závod po týmech s pneumatikou od traktoru po okolí Blažkova, při kterém se plní různé úkoly. Sice jsem tento závod s týmem prohrál, ale myslím, že jsme si to všichni užili. Největší pecka na závěr Camelu byla ta, že jsme pustili na konci trasy pneumatiku z kopce a ona bohužel srazila lavičku u cesty, a ta se rozpadla na třísky (chtěl bych moc poděkovat bratrancům Šebestovým, kteří postavili novou). Pak následovala nejlepší sprcha v životě a hned po ní nejúžasnější burgery s trhaným masem z nejfantastičtější kuchyně.

BYLO

Na LeSeM jsem potkal kamarády snad na celý život a odnesl si spoustu zážitků. A na závěr bych vás chtěl upozornit, že jsme založili instagram [@lesem_nejlepsi](#), kde nás můžete sledovat.

Amos Bartoloměj Macek ■

Setkání na zářijovém grilování

Během jarního setkání a rozhovoru s Vendulou Soběslavskou do časopisu Setkávání nám přišlo líto, že se někteří členové našich sborů vlastně neznají, tedy ani my dvě ne. A tak vznikl nápad uspořádat u nás na zahradě Blahoslavova domu grilování, kde bude možné se jen tak potkat a strávit spolu příjemný čas. Nakonec se nechalo z obou sborů pozvat nemalé množství lidí a počasí vyšlo skvěle. Díky nalepeným jmenovkám bylo snazší se navzájem oslovit, každý vytáhl na oběd, co má rád a co si přinesl. Ke kafi byly koláčky od novomanželů Píknových, a když došlo maso, zasáhl Kuba a donesl indické speciality z nedaleké

Horké září, horké párky, vřelé rozhovory na grilovací zahradní slavnosti

restaurace. Všichni odcházeli s dobrým pocitem v žaludku i na duši.

Během podzimu nám do sboru Brno II přišel moc pěkný dopis od staršovstva ze sboru Brna I. Oba sbory se shodly, že grilování vneslo do vzájemného setkávání nový impulz: už teď plánujeme, kdy a jak se setkat příště a co spolu v budoucnu tvořit.

Eliška Tůmová ■

O vodě v Dobré Vodě

První říjnový víkend opět po roce svedl druhý brněnský sbor do známých vod skautské základny v Dobré Vodě u Třebíče. Na čtyři desítky členů našeho sboru se rozhodly strávit společný čas právě zde. Tvořivý večerní program pro děti i dospělé odhalil ústřední téma víkendu, kterým byla voda.

Výlet na skaliska nad dalešickou přehradou

Hodně dobrá voda...

Sobotní ráno nás zrovna nepřivítalo sluníčkem, naopak to vypadalo, že i počasí si vzalo téma víkendu za své. Naštěstí se ranní mračna brzy rozplynula. Voda byla i cílem sobotního celodenního výletu. Vydali jsme se z Kozlan až k vodní nádrži Dalešice. Během cesty k ní většina výletníků zdolala i náročný výšlap na zříceninu hradu Kozlov. Výlet byl rovněž zpestřen i několika nápaditými hrami pro děti a dalešickou koupelí několika odvážných dospělých.

Po náročném dni jsme zapálili v krbu oheň a jeho praskání se stalo podkresem pro hledání biblických veršů nejen v Bibli, ale také po základně. I hledané verše v sobě ukrývaly čistou tekutinu. Určit, kam v Bibli který verš patří, nebylo nic snadného, ale pobavili jsme se. Večer jsme pak strávili kolem tepla krbu povídáním a rozjímáním.

V neděli po snídani jsme vyrazili na bohoslužby do Třebíče. Po kostele jsme byli srdečně zváni na kávu a něco sladkého, což jsme s vděčností přijali. Víkend uběhl jako velká voda a přinesl nám spoustu krásných setkání, rozhovorů a zážitků. Díky za to! **Tomáš Doležel** ■

Cesta do středu sebe v Čáslavi

Ve dnech 6.–8. října proběhl Sjezd nejen evangelické mládeže v Čáslavi. Sjezd je každoroční akce plná přednášek, workshopů, duchovních programů, koncertů, sportů, ale taky setkání, humoru a skvělých zážitků. Tento rok jsme se společně zamýšleli nad tématem Cesta do středu sebe.

V páteční podvečer byl sjezd zahájen v čáslavském Dusíkově divadle. Sjezdoví moderátoři nám představili pestrý program i skupinu, která stojí za organizací sjezdu. Nechybělo ani ztišení a písně ze Svítá.

V sobotu nás čekala pestrá nabídka přednášek a workshopů na téma poznání sebe sama – dopoledne proběhla přednáška Alexandra Fleka o sebepěči a vyhoření. Neméně zajímavý byl program s filmem Hranice práce a následnou besedou, který připravila Saša Uhlová.

Jak je na sjezdu zvykem, další programy se různě překrývají, každý si tedy může zvolit právě to, co mu nejvíc sedí. Proběhlo ještě několik přednášek, například o hagioterapii nebo o roadtripu. Mohli jsme se také zúčastnit interaktivních workshopů, které nás různými cestami vedly do středu sebe – prožitkové bubnování, jóga smíchu, práce se zpětnou vazbou a mnohé další.

Po programech se konaly také různé hudební a kulturní vstupy, tancovali jsme u skvělé hudby skupiny Hm..., ale také u svítákové kapely Brněnského seniorátu. Konalo se divadelní představení Špeky nebo ztišení u zpěvů z Taizé.

Na sjezdu se člověk nenudí, a když zrovna nemáte náladu na žádný z programů, můžete trávit čas ve sjezdové kavárně, čajovně nebo třeba v PUBu, Modré zóně, prostoru ticha či v různých stáncích při hlavní budově. Také je to skvělé místo, kde můžete poznat nové přátele a pozdravit ty, které jste už dlouho neviděli – každopádně zažijete spoustu zajímavých rozhovorů i kopy srandy!

V neděli nás čekaly už jen sjezdové bohoslužby a vydali jsme se zpět do různých koutů republiky. Už se těšíme na příští rok na Sjezd nejen evangelické mládeže ve Svitavách.

Zuza Burešová ■

Díkůvzdání s dobročinným jarmarkem a skautskou nedělí

V neděli 15. října 2023 na neděli díkčinění, spojenou se skautskou nedělí, se konal v našem sboru již tradiční benefiční jarmark. S nápadem uspořádat tuto benefiční akci v našem sboru přišla sestra Dagmar Vtípilová před šesti lety. Přípravy jarmarku se ujaly sestry z křesťanské služby a patří jim za to velké poděkování.

Skauti, děti a zástupci z brněnské Diakonie

Po bohoslužbě bylo možné vybrat si z pestré nabídky domácích medů, marmelád a džemů, bylinek, sladkého pečiva. Mohli jste si koupit domácí chléb, rajčatovou omáčku, sušené bylinky, autorskou keramiku, vybrat čepici nebo jiný kousek oblečení v pestrých barvách, zakoupit vánoční dárek mezi šperky, ručně malovanými hrnkami nebo linoryty. Díky vaší štědrosti jsme letos shromáždili částku 30 000 Kč, kterou klienti Chráněného bydlení Diakonie Ovečka využijí ke kulturním akcím a výletům. Děkujeme vám všem a těšíme se na vaše příspěvky na příštím jarmarku.

Kateřina Stará ■

Klienti Chráněného bydlení Ovečka si zpestřili třetí říjnovou neděli návštěvou Červeného kostela. Na bohoslužbách se klienti představili členům sboru, jak jsou v chráněném bydlení spokojeni a co se jim podařilo. Při této příležitosti nám děti z nedělní školy předaly nová povlečení a prostěradla, na která vybíraly peníze. Po bohoslužbách následoval dobročinný jarmark a výborné občerstvení. Výtěžek využijeme v chráněném bydlení na společné výlety a akce na příští rok. V uplynulém roce jsme si s klienty užili návštěvu Olomouce, folkového koncertu nebo vědeckého Vida centra.

Na nedělní díkůvzdání nás pozvali faráři Ondřej s Ivou, kteří do chráněného bydlení dochází každý druhý týden. O setkání s faráři bývá mezi klienty velký zájem. Iva s Ondřejem zpřijemňují společná setkání humorem, hrami nebo hrou na kytaru. Za to všechno oběma farářům i celému sboru děkujeme!

Jana Žertová ■

Skautská neděle je tradiční akce, která probíhá díky napojení skautského oddílu Sedmdesátky na sbor Brno I. Náš oddíl byl založen jako evangelický, tedy s rozšířenou duchovní výchovou. Díky vstřícnosti prvního brněnského sboru může náš oddíl sídlit na faře v Pellicově ulici, kde také probíhají každotýdenní schůzky, a to za velmi příznivou cenu. Každoroční skautská neděle je prostor, kde se můžeme sboru odvděčit, a to pomocí s chystáním bohoslužeb i zapojením do

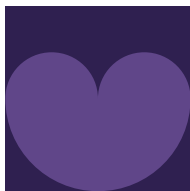

Skautský sbor zpívá při slavnostních bohoslužbách.

sborového díkůčinění a s tím spojeného dobročinného jarmarku. Spolupráce s evangelickými sbory si vážíme a těšíme se na další společné projekty. Díky zájmu obou farářů máme navzájem dobré vztahy a dobře se nám spolupracuje.

Po bohoslužbách také proběhl společný oběd na Zelené faře a představení nového vedení střediska, pod kterým oddíl Sedmdesátka funguje.

Štěpán Pikna ■

Magical me

Letošní podzimní školka nesla název Magical me.

Konala se v Kloboukách u Brna a mohli jsme zde zažít mnoho skvělých věcí.

Jako vždy nás v pátek přivítali somáci s dobrou večeří, slovem na úvod a večerní hrou napříč Klobouky. V ní jsme prožívali emoce a zkoušeli jsme se v nich orientovat. Hra byla velice zábavná a sblíživí.

Sobotu jsme začali ranním impulzem Ráchel Kellerové a pokračovali velice zábavnou přednáškou Ivana Ryšavého. Zjistili jsme, jak je důležité nevyhýbat se nepříjemným situacím a vychutnávat si všechny momenty svého života všemi smysly. Velice kreativní byly také dílny. Já a moji přátelé jsme si obzvláště užili dílnu kávovou. Během pěkného dopoledne jsme pomalovali nejen papír, ale i své obličejy a ruce.

Početná mládež na školce v Kloboukách

Po výborném obědě nás čekaly paralelní programy. Já jsem se zúčastnila části panelové diskuze, ve které se mluvilo o Erasmu a zkušenostech s ním. Bohužel se mi v jejím průběhu zamotala hlava a zbytek program jsem strávila venku na vzduchu. Bylo mi líto, že jsem neslyšela diskuzi celou.

Následně jsme si šli zasportovat. V okolí Klobouků se provozovalo několik sportů, jedním bylo i frisbee na nedalekém poli. I přes náročný terén a slušný vítr jsme odehráli skvělý zápas a naučili se novým věcem a férovému chování.

Den s chýlil ke konci, ale program ani zdaleka ne. Po chlebové večeři jsme se sešli v kostele a společně se zamysleli nad otázkou, jak strávit čas pro sebe a jak často pečovat o své vlastní kouzelné já.

Následně se uskutečnila neskutečná Talent show. Spatřili jsme zde vystoupení jak hudební, tak taneční či literární. Nechyběla ani ta magie v podání kouzelníka Bohdana a jeho neskutečných karetních triků, nebo skupiny mladých nadaných kouzelníků Králíků z Klobouků. Ti nám předvedli jak karetní triky, tak teleportaci nebo až srdce zastavující kousek s házením nožů.

Třešničkou na dortu byla kapela Lumiere Interiere (sledovat je můžete třeba na Instagramu). Díky jejich kouzlení jsme si užili skvělý večer s hudbou a energickým tancem, který nám v paměti zůstane snad ještě dlouhou.

Po namáhavé sobotě nás čekala už jen neděle plná loučení. Po bohoslužbách s večeří Páně jsme se všichni sešli před kostelem a v kruhu si zazpívali píseň Dál přece nejdeme sami. Někteří potom ještě dojíždali buchy v areálu evangelického kostela a někteří se vydali na cestu domů.

Na tento magický víkend budeme ještě dlouho vzpomínat, a ačkoliv nám bylo z loučení smutno, za nějakou dobu se zase sejdem na dalších mládežnických akcích.

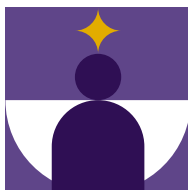
Františka Sedláčková ■

Naslouchat, mluvit, vést, rozhodovat

11. listopadu se v Blahoslavově domě konal konvent Brněnského seniorátu. Bylo při něm zvoleno nové předsednictvo ve složení Ondřej Maccek – předseda, Jiří Bureš, Jaromír Klimek, Tomáš Vostřák; byl povolán Jiří Šimsa za seniorátního faráře; představily se ředitelky církevních škol; došlo k rozhodnutí o výmazu kostela v Moravské Chrastové z evidence nezczitelných nemovitostí.

Na konvent navázala seniorátní konference s názvem „Naslouchat, mluvit, vést, rozhodovat“. Se třemi desetiminutovými příspěvky vystoupili Adéla Bednaříková (dříve předsedkyně SOMu), Eva Kazdová (kurátorka sboru Brno II) a Jan Soběslavský (ředitel brněnské Diakonie). Zaznělo při nich: Check in a oceňování napomáhají, aby bylo lidem v týmu dobře. Pro každou strategickou oblast ve sborové práci je dobré mít garanta. O tématech ve sboru je potřeba diskutovat, vše zapísat a nakonec sdělit ostatním, hodí se k tomu například metoda world café. K řízení je potřeba dobře znát poslání organizace. V druhé části se diskutovalo ve čtyřech skupinách nad prodejem modlitebny, zakládáním kazatelské stanice, vyhocenou názorovostí uvnitř sboru a večerí Páně dětem. Diskutovalo se horlivě i radostně. Sbíрка při konventu byla po odsouhlasení určena pro brněnskou charitativní organizaci Bakhita, která se věnuje zejména rodinám v krizových situacích; sbírka vynesla 8750 Kč.

Iva Květonová ■

Nová osmnáctka

Díky církevnímu mikrograntu, který staršovstvo našeho sboru podalo, je nyní tišnovská nedělní škola vybavena novými Bibliemi, magnetickou tabulí s flanelografem a mohla být také realizována výroba biblických postaviček. Největší radost (pro nás účastníky), ale největší starost (pro Elišku Tůmovou, katechetku našeho brněnského sboru) byl právě tento dvoudenní kurz výroby biblických postaviček. Výstupem kurzu jsou ručně dělané postavičky, které kopírují vzhledem i módou biblickou dobu a které slouží jako katechetická pomůcka nejen pro práci s dětmi.

Výroba takové postavičky není vůbec jednoduchá. Každý z účastníků dostane drátěnou postavu obalenou sisalovým provazem s vylitými olověnými botkami a zbytek už je na kurzistovi, jak postavu dotvoří. Žádné řeči okolo, kurz začal rovnou instrukcemi, jak postavičce využít ruce a nohy, ušít a vycpat břicho, poté jak vybrousit a natmelit

Nahé postavičky se svými oděvními návrháčkami

Hle, zde je výsledek náročné dvoudenní práce.

hlavu. Kurzem prováděla Marie Klašková z Českého katolického díla, která tyto kurzy vede již dvacet let. Se svou asistentkou Jarkou navrhly v pátek na začátku kurzu skladbu postaviček, např. mladá chudá žena, bohatý muž, Ježíš, anděl, dítě 6 let, dítě 12 let a další kombinace, a už se šilo. Bylo potřeba se vžít také do role módního designéra a vybrat postavičce vhodný obleček.

I když zbývalo na druhý den ještě mnoho na postavičkách dodělat – obalit těla a hlavu kůží, našít vybraný obleček, oblepit nohy počesaným silonem v barvě pleti, obout do kožených sandálů, přilepit a učesat vlasy, začal den zamyšlením nad biblickým textem a ukázkovou biblickou hodinou s využitím biblických postaviček. V pozdním odpoledni se postupně zrodilo osmnáct nových postaviček, které se zařadily k dalším 6500 již vyrobeným po celé republice. Farářka Saša Jacobea pozdravila tvůrčí skupinu ze svého domovského sboru v Praze slovy: „Jsou nádherné! Ať vám pomůžou vnímat nové a nové roviny příběhů!“

Jana Gajdošová ■

Jak, proč a kde nepanikařit

Z pátku na sobotu 10.–11. listopadu 2023 proběhl ve škole Filipce v brněnských Židenicích konfivíkend, tedy čas vyměřený pro setkání konfirmandů Brněnského seniorátu. Bohatý program se točil kolem tématu „Help“. A protože se ona „pomoc“ nemusí týkat jen zdraví duševního, ale i fyzického, zažili jsme kromě hlavní přednášky o aplikaci Nepanikař a zásadách péče o duševní zdraví třeba zdravotnickou dílnu s Lídou Sapákovou, učitelkou na zdravotní škole. K duševní pohodě přispěla proměna jedné ze tříd v čajovnu, kde byly k dispozici deskovky a – k potěšení stránky tělesné – také hromada popcornu. Bez her by se ostatně akce neobešla. Hned v té úvodní se mládežníci pokoušeli společně odhalit příčiny svých přidělených neduhů. A co by to bylo za evangelickou akci, kdyby se dobře nejedlo a hodně a nahlas nezpívalo?

Během obou dnů panovala na chodbách i ve třídách příjemná a vstřícná atmosféra. Konfirmandi se dozvěděli nejen o tom, kam se obrátit v případě nouze, ale i o důležitosti prevence a sebepéče, a v neposlední řadě i tom, že ve dvou (a co teprve ve více!) se to lépe táhne. Během poměrně krátkého času se tak podařilo vytvořit jakousi malou komunitu, do které se aktivně zapojilo také organizátorstvo. O spokojenosti na obou stranách pak svědčí nejen nadšené reakce samotné (Néé, proč už to končí? Proč ta akce není až do neděle?), ale i videopozvánka na další konfivíkend, která vznikla v rámci sobotní filmové dílny s Ondrou Sedlákem. Doufáme, že se vazby, vytvořené během oněch dvou pošmourných listopadových dní, jen tak nerozpadnou, ale že budou – i díky dalším mládežnickým akcím – nadále růst a kvést. Protože o záchranné síti v podobě společenství to koneckonců celé je.

Amálie Rút Tesařová ■

Katharina von Bohra

Jmenuji se Katharina von Bohra. Narodila jsem se v roce 1499. Když mi bylo šestnáct, poslal mě otec do cisterciáckého kláštera. I tam ovšem dolehly zprávy o reformaci církve, se kterou začal ve Wittenbergu Martin Luther a jeho kolegové. Spolu s několika dalšími jeptiškami jsme se rozhodly z kláštera utéct. Bylo nás dvanáct. O Velikonocích roku 1523 nás v sudech ven propašoval jeden obchodník. Ve Wittenbergu si nás rozdělili po domácnostech. Chtěli jsme se vdát a, jak říkal Martin, žít podle skutečných Božích přikázání, a ne podle těch, která vymysleli lidé. Ono je někdy v lecčems těžší se starat o děti a třeba stárnoucí rodiče než se modlit v klášteře. Respektive obojí má svůj smysl.

Sehnat pro mě ženicha nebylo úplně jednoduché. Kdo by chtěl bývalou jeptišku? Nakonec jsme se v červnu 1525 vzali s Martinem. Nedovedete si představit, jaký naše svatba způsobila poprask. Vlastně si na nás ukazovalo celé Německo. Vycházeli o nás letáky, že se nám místo dítěte narodí opice nebo dvouhlavá obluda apod. Takový raně novověký bulvár. Bylo to pro mě moc těžké, číst to, když už jsem byla těhotná. Narodil se nám ovšem zdravý Johannes. A po něm dalších pět dětí. Dvě holčičky nám však zemřely. Elisabeth v osmi měsících a Lenchen ve třinácti.

Naše manželství nezačalo žádnou velkou zamilovaností a vášní, spíš jsme si jeden druhého vážili. Pro Martina bylo první rok hodně těžké si i zvyknout, že vedle něj někdo sedí u stolu, leží v posteli, že se ho někdo občas na něco zeptá, když čte nebo píše. O pár let později o mně svým přátelům ovšem už říkal: „Nevyměnil bych svou Käthe ani za Francii i s Benátkami.“

Martin rozhodně nebyl nějaký moderní muž, ale plenky vyprat a děti obléknout uměl. A dělal to!

Samozřejmě nás oba hodně vzalo, když nám umíraly děti. To se slovy nedá vyjádřit. Snad ale i to z mého Martina dělalo dobrého faráře.

Katharina von Bohra

29.1.1499 - 20.12.1552

KLÁŠTER MARIENTHORN
NĚMECKO, 1522

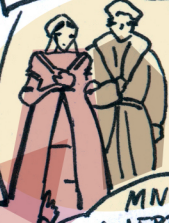
VELIKONOCE 1523

WITTENBERG

Martin Luther
10. 11. 1483 - 18. 2. 1546
německý teolog,
univerzitní profesor,
kazatel a církevní
reformátor

ČERVEN 1525

BUDOU SE SMAŽIT V PEKLE!

NARODI SE JIM ŽRŮDA!

SKANDÁL

MNICH A JEPTIŠKA ŽO TO SVĚT!! NEVI DĚL!

HEĚL KÄTHE, MÁMĚ HOSTY

ČERNÝ KLÁŠTER WITTENBERG
'LUTHERHAUS' WITTENBERG

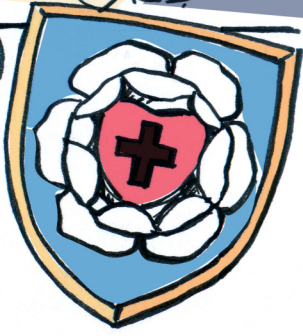
1546

ZAVĚTV VŠE odkazuji mé drahé Käthe Martin Luther

DŘEÍM SE KRISTA JAKO TRN ODEVV

1552

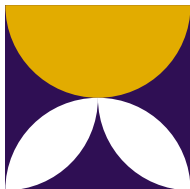

Na druhou stranu to s ním nebylo vůbec jednoduché. Neváhal zvat k nám na oběd či večeři své studenty a také kohokoli, kdo ho přijel navštívit. Adoptovali jsme i několik dětí Martinovy zemřelé sestry. A já to musela všechno obstarat... Martin měl jen plat univerzitního profesora, takže jsem začala chovat dobytek, obdělávat pole a také vařit pivo. Martin mě v dopisech, které mi psal, když byl někde na cestách, oslovoval: „Můj pane Käthe“ nebo „Milá moje kazatelko, zahrádkářko a sládková...“

Těžké jsem to měla i po jeho smrti. Napsal sice s právníky závěť, ve které mě ustanovil svou dědičkou, ale to bylo v naší době tak nezvyklé, že ji úředníci nechtěli uznat. Nakonec mě podpořil sám saský kurfiřt. V roce 1546 jsem z Wittenbergu musela utéci před císařovými vojáky, a když jsme se vrátili skoro po roce zpět, byl náš dům i naše hospodářství v troskách. V roce 1552 nás postihla neúroda a mor a já si na jeho sklonku zlomila pánevní kost a na následky zranění zemřela. A co Brno? Ne, nebyla jsem v něm. Ono se za nás moc nevýletovalo. Ale nad vstupem do Červeného kostela je znak mého muže – Lutherova růže.

Uprostřed je černý kříž, aby připomínal, jak důležitý je pro nás Ježíš, který na něm zemřel. Víra nám pomáhá žít – proto červené srdce. To je položeno na bílé růži – bílá je barva uklidnění a radosti. Kolem růže je modré nebe – v něm jednou budeme a bude nám tam dobře. A zlatý prsten znamená, že být s Pánem Bohem je lepší než se topit v nejvzácnější rudě.

Ondřej Macek ■

Příběh Evangelického gymnázia

V září roku 2024 nastoupí studenti na nové gymnázium, o které se rozšiřuje Škola příběhem – církevní základní škola, známá pod jménem Filipka, která je jednou z osmi škol zřizovaných Českobratrskou církví evangelickou. Svým způsobem to bude první evangelické gymnázium od té doby, co na začátku protireformace musela své školy zavřít Jednota bratrská.

Staršovstvo FS ČCE v Brně I souhlasilo s tím, aby škola našla svůj domov na Zelené faře. Z mnoha lidí, kteří na uskutečnění této představy pracují, jsme k rozhovoru vybrali ředitelku Ruth Konvalinkovou, absolventku učitelských oborů se zaměřením na výtvarku a češtinu, dlouholetou profesorku na Jarošce a nyní ředitelku a duchovní matku Filipky.

Co vás s manželem Petrem vedlo k tomu, že jste opustili bezpečí v pedagogických sborech státních škol a pustili se do zakládání církevní základky?

U každého z nás je ten příběh jiný – mě vyhnala hlavně nespokojenost s tím, jak se na Jarošce a obecně ve školách učilo, a touha zkusit to dělat jinak. Filipku jsme „spustili“ společně, bavilo nás to oba, ale mysleli jsme si, že v ní budu pracovat jen já, i proto, abychom úplně nerozkolísali celou rodinu. Ale brzo se ukázalo, že administrativu a ekonomiku školy sama nezvládnou, a Petr měl chuť být v tom projektu také zapojený. Tak se asi po půl roce na to rozbouřené moře vydal za mnou, aby mi pomohl tu loď kormidlovat.

Jak velká je dnes Filipka a jak funguje?

Filipka má letos osm ročníků a v nich 122 dětí, což je aktuálně povolené maximum, nemáme ani jedno volné místo (jen pro ukrajinské děti, ty mají vlastní „kapacitu“, dočasně povolenou na základě speciálního zákona Lex Ukrajina). Proto jsme podali na Ministerstvo školství žádost o navýšení kapacity – škola se rozrůstá postupně, jak se nám daří získávat nové prostory. Příští rok by měl být její růst završen poslední první třídou.

Mohla bys nám stručně představit filozofii školy – na co dává důraz ve vzdělávání, jak přistupuje k dětem, co nabízí učitelům?

Hlavní akcent je na emočně bezpečném prostředí pro všechny (děti i dospělí). To považujeme za nejdůležitější a zároveň nutný předpoklad pro to, aby ve škole mohlo cokoli dalšího dobře fungovat. Metodicky a didakticky jsme inovativní škola, která ale rozhodně nerezignuje na úsilí děti vzdělávat i vychovávat. Z hlediska obsahu vzdělávání klademe důraz na čtenářskou gramotnost, práci s textem a na etická a environmentální témata. Usilujeme ale i o rozvíjení dětských osobností, soustředíme se na jejich schopnost spolupracovat a žít ve společenství s ostatními, být otevření a vnímaví k potřebám druhých a nést svůj díl zodpovědnosti jak za celek, tak za sebe sama a vlastní učení. Proto používáme kriteriální a slovní hodnocení a další nástroje, které mají dětem pomoci trénovat sebeřízení. Snažíme se, aby se co nejvíce učily z vlastní vnitřní motivace, ne pro známky nebo jiné odměny či kvůli strachu z trestu. Hodně času trávíme venku, na jednodenních procházkách každý týden, a kromě toho strávíme vždy dohromady až 14 dní na různých vícedenních výjezdech.

Co vás vedlo k tomu, že jste se Filipku rozhodli rozšířit o gymnázium?

Po pravdě řečeno, ten první impuls byl pragmatický. Byli jsme v patové situaci kvůli nedostatku místa na Filipce a mysleli jsme si, že když Filipku rozšíříme o gymnázium, snadněji nějaké další „třídy“ seženeme i pro ni. Druhý důvod opět souvisel s Filipkou a její stabilizací: vzhledem k tomu, že jsme záměrně malá škola a máme jen jednu třídu

v ročníku, není snadné poskládat odborným učitelům úvazky. Když bude mít Filipka ještě gymnázium, mohou její učitelé své předměty učit na druhém i třetím stupni školy. A také mohou obě školy sdílet odborné učebny.

Jak se projekt postupně rozvíjel, ukázala se celá idea jako velmi smysluplná. Ve společnosti je nyní po takových středních školách velká poptávka – lepší okamžik jsme si nemohli vybrat. Je to příležitost, kdy můžeme jako církve veřejnosti nabídnout něco, o co teď mnoho lidí velice stojí, a tak se lidem přiblížit. A snad vznikne kvalitní škola, která zaplní určitou mezeru a udrží se i potom, až tento boom opadne. Snad vznikne škola, která obohatí společnost a církev, snad bude dalším místem, kde církev vykračuje ven a nabízí lidem své hodnoty. Snad se to s Boží pomocí podaří.

Bude se jednat o čtyřleté gymnázium s jednou třídou v každém ročníku. Jaká to bude škola? Na co bude klást důraz?

V těch nejobecnějších obrysech to bude podobné jako na Filipce. Můžu to vyjádřit také pomocí našich tří „klíčových hodnot“: laskavost – zodpovědnost – společenství. Tohle základní nastavení bude asi stejné pro obě školy. Velmi chceme dbát o osobnostní rozvoj studentů, chceme je vést ke společenské angažovanosti, zájmu o veřejné dění a ochotě pomáhat. Chceme myslet i na jejich duševní zdraví, poskytovat jim zájem a podporu ve studiu a předcházet v rámci školy různým patologiím.

Samozřejmě to bude škola náročnější, než je Filipka, pro studenty s potřebným studijním potenciálem a se zájmem o obory, na které bude gymnázium klást důraz; škola bude mít jasnou profilaci na humanitní studia. Klíčovým předmětem by tady měla být práce s textem, textová analýza, kritické myšlení. V prvních dvou letech studia bude vzdělávání v podstatě všeobecné, od třetího ročníku se bude rozrůstat nabídka volitelných seminářů, které budou zčásti učit externisté, odborníci ve svých oborech. Ti budou vyučovat volitelné semináře z různých disciplín, psychologie, historie, práva, žurnalistiky, tvůrčího psaní či PR a copywritingu, lingvistiky, teologie, dějin umění,

Ruth Konvalinková, ředitelka Filipky – Školy příběhem

politologie a podobně. Velký důraz bude po celou dobu studia položen na jazyky. Hodně také chceme jezdit ven, jako na Filipce.

Pamatuji si, že když Filipka vznikala, měli jste vizi toho, kdo bude jednou sedět na srazu jejích absolventů. Jak bude vypadat sraz absolventů vašeho gymnázia?

Kdybych hodně snila, představila bych si moudré a vzdělané lidi, kterým záleží na stavu světa a podle svých možností usilují, aby byl co nejlepší. Měli by to být tvořiví lidé s vizí a taky s radostí ze života. Lidé, kteří žijí život naplněný smyslem. Ale taky lidé, kteří žijí v dobrých mezilidských vztazích. To nejsou malé cíle, že?

Jak probíhají přípravy na vznik školy?

Dáváme dohromady tým, sestavujeme učební plán a základní návrh kurikula, pomalu rozjíždíme informační kampaň, porozhlížíme se virtuálně i fyzicky po jiných školách, hledáme inspiraci atd. Napsali jsme žádost o dotaci na kraj a taky o DaRP, obojí jsme získali. V souvislosti s krajskou dotací začínáme řešit projekt tříd na Zelené faře.

Už je jisté, že první ročník nastoupí 2. září 2024. Z čeho budou zájmem dělat přijímačky?

Aktuálně se čeká na novou vyhlášku ministerstva, ale velmi pravděpodobně budou opět povinné přijímačky od Cermatu – čeština a matika. Tyhle přijímačky doplníme našimi vlastními (pravděpodobně budou ty naše vlastní časově předcházet těm cermatovským). Ve školní části přijímací zkoušky půjde o čtení s porozuměním, základní orientaci v historii 20. století na našem území, schopnost zasadit věci do souvislostí, schopnost vytvořit a prezentovat příběh. Budeme se ptát na motivaci ke studiu u nás, na oblíbené umělecké dílo a na případné dobrovolnické aktivity.

Vznik gymnázia podpořil čtyřmi miliony Jihomoravský kraj. Odborné učebny budou v Židenicích na Filipínského společně se základkou. Teď probíhá intenzivní počítání, zda na rekonstrukci bude stačit krajská dotace. Svou podporu slíbila i Českobratrská církev evangelická. Proč je pro vás zajímavé mít třídy v centru Brna? Nebo, jak je vlastně těžké sehnat pro školu prostory?

Sehnat školní prostory je mimořádně těžké, vzhledem k tomu, že školy jsou přeplněné a je jich nedostatek. Nedostatek místa a potřeba zajistit další prostory, to je něco, co nás od začátku Filipky neobyčejně vyčerpávalo.

A mít pro gymnázium prostory v samém centru Brna je jistě velice výhodné a může to být jedno z našich silných lákadel.

Jak se na gymnáziu bude projevovat to, že jeho zřizovatelem je evangelická církev?

Snad budeme mít školní kaplanku nebo kaplana. Projeví se to ale hlavně celkovým hodnotovým nasměrováním, akcentováním společenské odpovědnosti i úsilím o dobré vztahy. Budeme mít pravidelné bohoslužby. V učebním plánu budeme mít předmět základy křesťanství a křesťanská etika. Mezi volitelnými předměty bude například čtení Bible, které bude pravděpodobně učit Štěpán Hájek – jako variantu předmětu, který učival na JAMU.

Ondřej Macek ■

Některé důležité informace o Egy

Studentům se čtyřleté církevní gymnázium otevře od školního roku 2024/2025 a nabídne přibližně 26 míst prozatím v prvním ročníku. V příštích letech otevře gymnázium vždy jednu třídu v ročníku, plánovaná celková kapacita je 112 studentů. Pro gymnázium ještě nebylo stanoveno školné, předpokládá se však v přibližné výši 2500 Kč/měsíc.

První rok začne výuka na Filipce (Filipínského 300/1 v Brně-Židonicích), kde také bude oficiální sídlo školy, protože Egy je vlastně součástí Filipky (obě školy se budou pro potřeby školského rejstříku nazývat Škola příběhem – církevní základní škola a gymnázium). Nicméně od druhého roku fungování (po dokončení rekonstrukce) bude mít Egy své fyzické těžiště na Zelené faře a na Filipínského bude s druhým stupněm základní školy sdílet odborné učebny; větší část výuky se tedy bude odehrávat v samém centru Brna na Opletalově ulici.

Přijímací řízení proběhne v březnu – dubnu 2024 a obsahem bude kromě povinných jednotných přijímacích zkoušek (Cermat-testy z českého jazyka a matematiky) také školní část přijímací zkoušky. Ta se zaměří na tvořivost, základní orientaci v dějinách 20. století, všeobecný přehled, motivaci ke studiu a komunikační dovednosti. Přijímací komise se bude ptát mj. na oblíbené kulturní dílo a na případnou zkušenost s dobrovolnickými aktivitami.

Představení gymnázia pro veřejnost proběhne **v pondělí 8. ledna 2024 od 17 hodin v prostorách na Opletalově ulici**, ale již nyní se lze více dozvědět na webu školy, případně se pro další informace individuálně obrátit na vedení Filipky. Následovat bude den otevřených dveří v sobotu 13. ledna. Příhlášky se jako na všechny střední školy podávají v únoru.

Gymnázium vzniká v době obrovské poptávky po podobných středních školách, jde tak o ojedinělou příležitost nabídnout nejen církvi, ale i široké veřejnosti kvalitní školu, která, doufáme, zaplní určitou

mezeru ve vzdělávání, nadto ale také obohatí církve a pomůže šířit její hodnoty do celé společnosti. Největším přáním celého týmu je přispět k výchově moudrých a vzdělaných lidí, kterým záleží na stavu světa a kteří podle svých možností usilují, aby byl co nejlepší.

Aktuální informace o termínech, jakož i podrobnější popis studijního kurikula lze sledovat na egy.edupage.org.

Eva Vojtíšková ■

Filipka

Škola příběhem —
církevní základní škola

Vznikla v roce 2019
a rozkvetla do krásy.

**Na školní rok 2024/2025 chystá otevření
gymnázia se zaměřením na humanitní studia.**

psychologie – žurnalistika – jazyky – historie – lingvistika – filozofie
literatura – kultura – PR a copywriting – teologie – politologie
– tvůrčí psaní – kritické myšlení – mediální studia – výuka vybraných
odborných témat v angličtině a němčině – podpora v osobnostním
růstu – bezpečné a otevřené klima – křesťanské hodnoty – škola jako
společensví – odborníci z VŠ – výuka v centru Brna (Opletalova 6)

www.skolafilipka.cz
Zřizovatelem školy je Českobratrská církev evangelická.

Na co by se konfirmandi zeptali Ježíše?

Takhle se ptali konfirmandi z jedničky na svém víkendovém soustředění v Prosetíně 3.–5. listopadu 2023:

Ježíši, existuješ? Máš raději Ronalda nebo Messiho? Jak moc kámošíš s andělama? Máš raději víno nebo vodu? Mluvíš ze spaní? Máš rád fíky? Jaký je tvůj pohled na LGBT komunitu? Naučil bys mě chodit

Konfirmandi z Brna I v přírodě

Konfirmandi z Brna II v Praze

po vodě? Četl jsi Nový a Starý zákon? Byl jsi v Jerichu? Kolik bys účtoval za vstupný do svýho hrobu? Jakej je pohled od tebe se shora? Nosil jsi ponožky v sandálech? Je život posvátný? Jaká je tvoje oblíbená barva? Jakou píseň ze Svítá máš nejraději? Jak moc se liší Bible od skutečnosti? Jak jsi komunikoval s Bohem? Co bys nám poradil do života? Co bys změnil na dnešní době? Uvědomoval sis vždy své hodnoty, nebo ses to dozvídal postupně? Kdy máš v plánu nás navštívit? Co bude po smrti? Co bys udělal jinak ve svém životě? Kolik ti bylo, když se ti stala nejvíc bizarní věc? Vařila Marie dobře?

A tyto otázky by položili konfirmandi z dvojky:

Z koho jsi byl počat? Bavilo tě to? Jaký je smysl života? Máš manželku? Jak se máš? Dodržel jsi Desatero?

Na co byste se Ježíše zeptali vy?

Klub otevřených dveří a rodičovský klub

Každý první a třetí čtvrtek v měsíci se otevírají dveře Zelené fary (od 9.45 hodin) pro rodiče na rodičovské dovolené. A každý druhý a čtvrtý čtvrtek je pro stejnou cílovou skupinu připraven prostor pro setkání v zadních sálech Blahoslavova domu (od 9.30 hodin). Co se tam vlastně odehrává?

Dovolím si teď osobní vzpomínku. Když jsem stála na začátku mateřství a rozkoukávala jsem se v životě s čerstvým miminkem, pozvala mě Saša Jacobea na setkání mateřského klubu v Blahoslaváku. Dost jsem se ostýchala. Blahoslavák přece jen není moje domovská půda. A taky jsem se trochu bála srocujících se matek. Mé obavy se nakonec

Mateřský klub na Zelené faře

ukázaly jako liché. Dostalo se mi vřelého přijetí. Upevnila jsem stará přátelství a navázala nová, s ženami napříč brněnskými sbory. Klub se stal mou oázou. A místem živého kontaktu s biblickým slovem.

Myslím, že to je podstata toho, co se na klubu děje. Ať už na Zelené faře nebo v Blahoslaváku. Ostatně i pamětnice prvního mateřského klubu, který někdy v roce 1997 založila a vedla Ladka Ryšavá, se nezávisle na sobě shodují v tom, že klub pro ně byl důležitou podpůrnou komunitou, místem vzniku hlubokých celoživotních přátelství a bezpečným přijímajícím prostorem. A taky jim pomáhal na mateřské nezblbnout.

O biblickou zvěst ve stravitelné formě se starají faráři. A budiž jim za to velký dík, protože mnohé z nás doprovází v neděli děti do nedělníky, takže si dospělácké kázání moc neužijí. V Blahoslaváku s Milčou procházíme žalmy a nacházíme v nich mnohé pro naše současné životy. Iva a Ondřej si na Opletalově připravují lekce z biblické anatomie. Ale prý jim brzy dojdou orgány a části těla.

Mimochodem, tělo sytíme kávou, čajem a různými dobrotami ze společného stolu. Děti se hemží kolem. Zpíváme ze Svítáku (a někdy taky Skákal pes). Modlíme se. A taky si jen tak povídáme.

Na oba kluby už zavítali odvážní otcové. A naopak se mezi nás v Blahoslaváku vydal i Martin a povykládal nám o své cestě do Maroka.

Co říci závěrem? Pokud jste zrovna v téhle životní etapě – převážně doma s malými dětmi, neváhejte a přijďte. Třeba jen občas. A klidně i pozdě. A nebojte se opustit bezpečné vody svého sboru. Budete vítáni. Na Zelené faře stejně jako v Blahoslavově domě.

Maminky z klubu odpovídaly na otázku: Co pro mě znamená klub?
 setkání – radost – sounáležitost – biblické slovo – sdílení – inspirace
 – společenství – pozitivní energie – vzájemnost – bezpečný prostor
 – pochopení – zastavení

Bohunka Dvořáková ■

Nechodil, ale běhal

Vzpomínka na bratra faráře Ctirada Nováka

Ctirad, Radek, pan farář Novák se narodil v Brně 13. června 1931. Jeho maminka byla katolička a otec evangelík, ale jejich vztah ke křesťanství byl spíš odtažitý a ten vzájemný ne moc šťastný. Jeho otec si pak vzal život, když bylo Ctiradovi patnáct let. Duchovně formující osobou mu

Ctirad Novák

byl strýček v Třebětíně, se kterým navštěvoval bohoslužby ve Vanovicích.

Rok před koncem války začal chodit do dorostu Blahoslavova domu a našel v něm domov. Pin-pong, volejbal, ale také vážné rozhovory o životě a programy faráře Viktora Hájka i tajných bohoslovců Ladislava Horáka a Miloslava Hájka, a nakonec biblický kroužek kolem spoluskauta Mirka Rozbořila, ve kterém teenageři dobrovolně a se zaujetím studovali Písmo.

Nebyl sám, koho toto prostředí nasměrovalo dosti proti vůli maminky i otčíma v padesátých letech na bohosloveckou fakultu, kde

přibyli další inspirátoři. Ze spolužáků třeba Jiří Doležal, z učitelů J. L. Hromádka a J. B. Souček. Odnesl si jasnou inkarnační teologii solidárního a zároveň svrchovaného Boha, ovšem bez patiny, se kterou byla tehdy v Československu občas podávána.

Od patnácti chodil s Miluškou Chlupovou. Brali se v roce 1954 před Radkovou dvouletou vojnou. V žertu říkal, že museli, protože měli společné knihy. Paní farářka na pražskou Komenského fakultu šla ostatně kvůli němu. Chápala to jako přípravu na život budoucí ženy z fary, která bude pomáhat ve sboru a učit nedělníku. Postupně se jim narodily tři dcery: Magda, Dorothea a Daniela. Tátou byl spíše přísným a někdy trochu zaměřeným na „vyšší cíle“. Farářování se leccos podřizovalo. Později měl výčitky, že příliš mnoho – v manželství, rodičovství i prarodičovství.

Rodné Brno a poválečný odsun jeho německých obyvatel jej vedly ke snahám o „urovnávání“ česko-německých vztahů. Byl jedním z prvních, kdo v druhé polovině padesátých let začínal se vzájemnými setkáváními.

Z prvního sboru v Chodově u Karlových Varů tvořeného probuzeneckými reemigranty ze Zelowa musel na nátlak StB odejít po čtyřech letech. Zůstala tam na něj spousta vzpomínek na to, jak propojoval mládež, jezdil s ní na brigády, na Blažkov, jak ho tam museli povzbuzovat ke včasnému začínání bohoslužeb, ale i na muže, který si při jeho kázáních dělal hojné poznámky a při poslední písni se nápadně rychle vytrácel. Následovala na osm let diasporní Zruč nad Sázavou se spoustou kazatelských stanic, a pak Kutná Hora, do které se stěhovali klíčující mezi tanky.

Nevelký sbor se odvážil se svým farářem v roce 1969 protestovat proti cenzuře peticí ke Svazu českých novinářů.

21. června 1969 byl pak v telefonu odposlouchaný Radek zadržen na hranicích při cestě do Holandska, kde měl mluvit na téma: Co žije v církvích ČSSR. V nikdy neproslovém textu říkal: „Zvěstovat evangelium a budovat sbor nesmí znamenat takzvané kázání čistého slova Božího a upevňování jakéhosi ghetta, což by byl zbožný únik...“

Výslechy, soud, doma se mluvilo o vězení, jeho holky se bály. Nakonec dostal za poškozování zájmů republiky osmiměsíční podmínku a byl zbaven státního souhlasu. Chvíli jezdil se sanitkou, ale protože hrozilo, že se tak bude pohybovat po území sboru, byl zamířen do dělnického povolání korektora v kolínských tiskárnách.

K farářování se mohl vrátit po dvou letech. I tato zkušenost jej nakonec vedla k velké vděčnosti za vzácnost a nesamozřejmost toho, že může kázat evangelium.

Promýšlel bohoslužby i jejich prostor. V Kutné Hoře zadali zhotovení obrazů do modliteben tehdy zakázanému Miloslavu Radovi. V reformované Nosislavi povzbudil k zavedení antependií v liturgických barvách.

Následovalo tajemníkování na synodní radě, ke kterému se uvolil jen kvůli tomu, aby se stal oporou příteli Miloslavu Hájkovi, který byl v té době synodním seniorem. V kanceláři občas zůstal neplánovaně několik dnů v kuse a na faře v Počernicích, kde sloužila jeho manželka, ještě neměli zavedený telefon... Přes den si povídal s návštěvníky úřadu a v noci doháněl práci.

Posledním jeho farářským místem se mu stala na deset let Nosislav. Spoluzakládal tam Občanské fórum a také se mu podařilo prvními ekumenickými bohoslužbami, společnými schůzkami evangelické mládeže a římskokatolického spolča obrousit desetiletí živenou revnivost mezi oběma místními kostely. Jako první farář šel s mládeží do hospody. Kazatelé těsně před šedesátkou bývají možná trochu podceňováni, co se jejich schopnosti práce s mladšími generacemi týká. Radek uměl dát mládežníkům důvěru, povzbudit, doprovázet.

Petr Pokorný o něm mluvil jako o tom, kdo jej rozhodujícím způsobem nasměroval ke studiu teologie. A byla to jeho pobídka, která podnítila k farářování i další (např. Jana Mamulu, Jiřího Kučeru, Davida Sedláčka, Ivu Květonovou).

Byl muzikální. V důchodu někdy tři koncerty týdně, a ještě Dorotčiny zkoušky ve filharmonii. Fanoušek J. S. Bacha i ženevských žalmů šel ovšem s vnukem Adamem ještě v červenci i na Tower of Power. V Nosislavi neváhal zastavit zpěv shromáždění, pokud nebylo v rytmu. Ačkoliv byl jedním z těch, kdo chystali Evangelický zpěvník 1979, se zaujetím sledoval zavádění toho nového a do posledních dnů si přehrával na klavír nové doprovody. Na svých působištích vedl nebo zakládal pěvecké sbory.

Jeho poznámky k liturgickému diletantismu byly vlídné, ale přesné. Práce na Agendě i výkladové řadě starocírkevních perikop Kážeme

Krista ho těšila. Ještě víc možná však projekt Mirjam Doležalové RVHP – rada vzájemné homiletické pomoci, při které z jedné fary na několik dalších směřovaly československou poštou v průklepech excerpta k domluvenému biblickému oddílu, a jednou měsíčně se konalo setkání v některé ze zapojených farářských domácností.

V Noslavi si jednou na Tři krále obstaral od římskokatolického ministranta kadidlo a použil ho. I v covidu k televizním bohoslužbám sedal oblečený jako do kostela. Moje první setkáním s ním bylo na pohřbu paní farářové Široké. Chystal se v lavici skloněný nad zpěvníkem otevřeným na antifonách.

Měl svůj rozvrh dne, do kterého patřilo barthiánský čtení Bible a novin, ale také pozorování hvězd a hebrejštiny.

V posledních letech opakoval, že nic neudělal, nestihl, stresoval se nesplněným plánem, a přitom telefonoval se spoustou lidí, navštěvoval, provázel. A jeho víra se rozevírala doširoka, neustrnul. Rozuměl tomu, že někdo jde po jiné cestě než té jeho křesťanské, že je to možné, smysluplné a dobré, citlivěji vnímal lásku beze slov a pojmů.

Radek nechodil, ale běhal. S autem jezdil jako se sanitkou. Občas tak skončil v poli, ale spolucestující alespoň neusínali a jejich zbožnost se prohlubovala.

Mnozí zmiňují v těchto dnech jeho laskavost a rozhovory s ním. Uměl totiž naslouchat, ptát se, aniž by si sám odpovídal, být s druhým. Zároveň měl jemný nenápadný humor. Jeho kritika byla přesná, ale velmi přátelská. Ve věcech spíše nepraktický, ale prakticky dovedl pomoci – navštívit, dovézt do nemocnice.

Spoustu let měl „osten v těle“, řada pobytů v nemocnicích, operací, občas ho to bolelo neskutečně, omezovalo v pohybu, v čase. A on zároveň zůstával neuvěřitelně v přítomnosti, svěží, zajímavější se.

Zemřel 23. září 2023. Rozloučení se konalo na den Páně o neděli díkůvzdání 1. října v Blahoslavově domě.

A za tento článek by se asi se mnou přestal bavit a rozhodně by se pokusil přemluvit, ba uplatit šéfredaktorku, aby ho nevydávala...

Ondřej Macek ■

Rád si bohoslužby vyzdobím

V předadventním čase jsme se sešli se dvěma sbormistry: s Martinem Grombiříkem, který vede Kůrovec, a s Honzou Piknou, sbormistrem Godháje. Oběma jim taky vydatně pomáhají ženy. Martinovi jeho dcera Jana, Honzovi Lenka, autorka rozhovoru. Dá se tedy říci, že obě tělesa s podivnými názvy nabízejí svým svěřencům jak nesmlouvavý mužský přístup, tak i něžnou ženskou ruku (anebo taky naopak).

Pamatujete si, kdy jste poprvé zpívali v pěveckém sboru?

Martin (M): Bylo to za totality kolem listopadu 1989 v katolickém sboru mládeže Komáři při kostele sv. Jakuba. Zpíval jsem bas, na tenor jsem neměl. Sbor částečně taky suploval formy práce s mládeží, které tenkrát za komunistů nebyly povolené. Zpívali jsme spíše rytmické mládežnické písně, něco jako dnešní SBMka (Schola brněnské mládeže, pozn. red.).

Komáři – to je podobně podivný název jako Kůrovec!

M: Prý je tak označil jeden kněz, když zpívali slabě: „Co to tam je za komáry?!“

A kdo vymyslel název Kůrovec?

M: Současný Kůrovec je vlastně ohlasem stejnojmenného sboru z devadesátých let. Ten v roce 2003 zanikl, jeho členové se totiž různě ženili, vdávali, stěhovali a já jsem pak sloužil jako farář v Bukovce u Pardubic. Až jsem se vrátil, začal jsem varháníčit v Červeném kostele a při té příležitosti jsem rozjel druhou verzi Kůrovce. Chvilí fungoval paralelně s Cantate Domino jako jeho alternativa. A od té doby, kdy začal mít bratr Nykodým zdravotní obtíže, jsem začal v Cantate vpomáhat. Po covidu se pak Cantate Domino neobnovilo, a tak jsme se domluvili, že zbylí zpěváci přejdou do Kůrovce.

A ten název?

M: Je recesistický. V jednom článku jsem četl o různých typech lidí, kteří chodí do kostela. A jedni byli označeni jako kůrovci, tedy ti, kteří se nezapojují a z úkrytu kůru pozorují, co se děje v kostele. To mě pobavilo, a tak jsem ten název přejal pro náš pěvecký sbor.

Zpíváte z kůru?

M: Jistě.

Někdy i zepředu?

M: Výjimečně. Zpěv беру jako liturgickou službu, a tak se snažím, abych co nejméně interferoval, aby technikálie kolem nástupů byly minimální. A navíc je kůr domovem církevních muzikantů.

Jak je to, Honzo, v Blahoslaváku, který nemá klasický kůr?

Honza (H): Někdy zpíváme z boční galerie, když nás doprovázejí varhany, jinak ale zepředu od klavíru.

A kdy jsi ty zpíval poprvé v pěveckém sboru?

H: Já jsem nikdy v žádném sboru nezpíval. Vícehlasu jsem se poprvé účastnil na setkání se zpěvy Taizé, které pořádá Peťa Šplíchal v Žide-
nicích. To bylo asi v roce 2015, když mi bylo osmnáct. Pak jsem na svém prvním sbormistráku v roce 2016 zpíval se sborem na koncertě (sbormistrovské kurzy pořádá dvakrát ročně celocírkevní kantor Ladislav Moravetz, víkendový nácvik sborového repertoáru bývá zakončen nedělním koncertem v Bystřici pod Hostýnem; pozn. red.). To byly moje začátky, předtím jsem nijak moc nezpíval. Sourozenci chodili do dětského sboru, ale já jsem se tomu vyhnul. Jak jsem ale začal jezdit na sbormistrovské kurzy, měl jsem obrovskou motivaci zazpívat něco z toho v Blahoslaváku. Nejdřív se něco povedlo spontánně s mládeží, pak jsem se spojil s Martinem Horákem a zpívali jsme něco z jeho zásob afrických spirituálů, ale brzy se to vyčerpalo. A pak přišel Godháj, to byl rok 2018.

SETKÁNÍ

A co je zase tohle za název?

H: Před Godhájem jsme asi byli prostě jen sboreček. Pak jsme vymysleli Godháj. Jednu dobu jsme se dohadovali, jak se to vlastně píše. Byla fáze i Godhigh, jakože na výsostech, ale pak zvítězil laciný salám.

Co všechno obnáší práce sbormistra?

H: Musí vymyslet, co se bude zpívat, tím to začíná.

M: Je to práce s lidmi a s hudebním materiálem. Ten se musí připravit, vybrat podle příležitosti, na kterou se chystá: církevní svátek, liturgická doba, svatba apod. Musím zohlednit i možnosti sboru, co je schopný zazpívat, a pak aby to bylo žánrově zajímavé, aby to nebylo na jedno brdo. Potom je nutné technicky připravit noty, třeba je i nasázet na počítači a donést do zkušebny. S lidmi pak dělám hlasovou přípravu, rozezpívání, práci s technikou hlasu. Tuto fázi zkoušky teď hlavně řídí má dcera Jana, dělá to i líp než já, má odchozený sólový zpěv. Následuje pak nácvik skladeb: po hlasech, v kombinacích, pak frázování, dynamika, aby to mělo i nějakou hezkou formu. Generálka – a provedení.

Martin Grombiřík a Honza Pikna při kavárenském rozhovoru

H: Hlavně musí být lidi! Nejdřív si to musím sám nazkoušet, a pak to naučit ty lidi, to je časově nejnáročnější část. Ale zároveň je to team-building

Je to s lidmi těžké? Dávají moc najevo, co si myslí?

M: Je rozdíl mezi Cantate a Kůrovcem. Do Cantate chodili lidi z církve, Kůrovec je misijní aktivita. Když jsem chodil na sbormistrovské kurzy, bylo mi řečeno, že dirigent je tak trochu diktátor, měl by sice vybírat repertoár, který by lidi bavil, ale zároveň tomu musí dát koncepci, tvář. A pak – je zajímavé, že ač mám zpěváky různých věkových kategorií, není mezi nimi ten věkový rozdíl cítit. Všichni táhnou za jeden provaz.

H: Naši zpěváci mají sborové návyky na různé úrovni: někteří si tam jdou spíš jen tak zazpívat a pokecat, někteří mají trochu vyšší úroveň a práce s nimi je snazší, jsou taky disciplinovanější.

M: To můžu potvrdit.

Proč je vlastně potřeba, aby měla církve pěvecké sbory? K čemu je to dobré?

H: Kdo zpívá, dvakrát se modlí.

M: Kvůli bohatší nabídce liturgické a chrámové hudby. Páteří je sice zpěv shromáždění, ale existují formy, které to shromáždění nezvládne, ale do bohoslužby patří. Tam může pěvecký sbor posloužit, stejně tak s učením písní.

H: Hudba je krásná, je to radost. Aby to dělalo radostně, kvalitně i celé to společenství, k tomu slouží pěvecký sbor.

A proč to děláte vy?

M: Já jsem duchovní, беру to jako jednu z forem služeb církvi. Když mám předpoklad, snažím se ho využít. Jako hudebník mám blíž k lidem, ke kterým se jako farář nedostanu. Mám taky rád liturgii a hudbu.

H: Obohacuji sebe i celé společenství, ve kterém působím. A taky je to seberealizace, baví mě to!

M: Jiná forma modlitby, jak jsi říkal.

SETKÁNÍ

Jaká jsou vaše civilní povolání?

H: Já třičtvrtě roku pracuji v pozemkových úpravách, předtím jsem studoval na stavárně. A taky sloužím v armádě jako aktivní záloha.

M: Já mám vystudovanou teologii, diplomovou práci jsem psal o gregoriánském chorálu. V současné době jsem farářem Evangelické církve augsburského vyznání ve sboru v Brně, ale nemám to na plný úvazek. Pracuji ještě v počítačové firmě, která staví servery.

A to v neděli stíháš zpívat a hrát na varhany v Červeňáku?

M: My máme bohoslužby v pět odpoledne u husitů na Botanické. Stihnout to jde!

Můžeš využít při vašich bohoslužbách stejný repertoár jako v Červeňáku?

M: Snažím se. Teď jsem měl instalační bohoslužby, na nichž zpíval sbor liturgii – to u vás moc použít nelze, ale klasické sborové věci použít samozřejmě lze.

A zároveň hraješ na varhany? Hrajete oba.

M: Víc než třicet let.

H: Já přes deset let.

To už si, Martine, můžeš ty bohoslužby udělat sám.

M: Postavil jsem si digitální varhany, měl jsem je u oltáře a přecházel jsem mezi ním a varhanami. Ale jsem radši, když je jiný varhaník a já se můžu soustředit na jednu věc.

H: To já běhám jen mezi varhanami, dirigentským pultíkem a klavírem.

M: Je problém, když zpíváme se sborem skladbu s varhanami. Musím sehnat buď druhého varhaníka, či jiného dirigenta. Teď mám naštěstí naši Janu, ale byly doby, kdy jsem hrál a u toho jsem na sbor pokyvoval hlavou.

H: U nás je dobré, že jsme taky dva, můžeme se střídat u klavíru, pultíku, podpořit zpěv nebo si na doprovod půjčit Ondru Maňáka.

Máte nějakou institucionální či aspoň amatérskou průpravu?

H: Já jsem začal bez ničeho. Učil jsem se v průběhu. Na sbormistrovských kurzech jsem něco pochytil, tam ale člověk spíš zpívá. Pak jsem nastoupil na SCHEA (Seminář církevní hudby Evangelické akademie, pozn. red.), teď jsem v druhém ročníku. Učíme se sbormistrovství, rozepívání, metodiku nácviku skladby, samozřejmě varhany... Velmi mně to pomáhá, je to ideál, ke kterému bych se chtěl dostat.

M: Já jsem před 30 lety navštěvoval ZUŠ se zaměřením na církevní hudbu. Součástí byla pěvecká výchova a dirigování – takové spíš spartakiádní (lektor předcvičoval gesta celé třídy). Pak jsem dlouhá léta jezdil na Letní školu duchovní hudby Convivium. Účastnil jsem se tak sborových, varhanních lekcí, semináře gregoriánského chorálu. A protože jsem chtěl mít i nějaký oficiální papír, absolvoval jsem předmět práce s pěveckým sborem pod vedením doc. Marka Valáška z Pedagogické fakulty UK v Praze. To je kromě vysvědčení z hudebky můj jediný certifikát k vykonávání této práce. A jinak praxe, samozřejmě.

H: Taky jsem chodil na tu stejnou varhanickou školu a měl jsem základní průpravu ve sbormistrovství. Nebo spíše – jak udržet tempo zpěvu, když nepojedou varhany.

Kdybyste měli spoustu zpěváků, kteří by zvládli zazpívat cokoliv – co byste s nimi chtěli nastudovat?

M: Bachovu Mši h moll.

H: Jednou jsem slyšel Janovy pašije, ty byly hodně dobrý, to je veledílo. Ale kdybych byl při zemi, chtěl bych zvládnout všechny liturgické zpěvy, které máme ve zpěvníku.

Jakou hudbu máte rádi? Kterého skladatele?

M: Starou hudbu – vyrostl jsem na gregoriánském chorálu a baroku. Občas nasadím spirituál nebo novější klasiku, třeba Petra Ebena.

H: Já mám rád moderní hudbu 20. a 21. století. Teď se mi hodně líbí Per Gunnar Petersson, je hodně náročný. Na SCHEA mám od něj cvičit sedmihlasou skladbu. Je tajemná – jako dlouhá švédská noc. Jinak mám rád soudobou hudbu, i trochu rytmičtější.

SETKÁNÍ

M: A baltská hudba! Dělali jsme jednu věc od lotyšské skladatelky Renaty Stivriny.

Jak sháníte noty?

M: Internet je velká zásobárna. Pak materiály ze školení, kurzů, výměny s jinými sbory. Když jsem studoval, chodil jsem do knihoven, tam jsem taky ledacos zkopíroval nebo opsal.

H: Mám krabici plnou not z kurzů, ze SCHEA, varhanních not. Všechno ale není použitelné pro náš sbor. I tak toho mám na celý život!

Jak se vám zamlouvá nový Evangelický zpěvník?

H: Mně tam chybí těch 80 soudobých písní, které tam nejsou kvůli autorským právům, ale jinak je to hodně dobrý. Je tam v podstatě všechno: od gregoriánského chorálu až po písničky pár let staré. Dá nám to nějakou dobu a práci to nacvičit a poznat. Je za ním spousta práce a je vidět, že byla poctivá.

M: Já svítákovky a kytarovky moc neocení, líbí se mi ty rezponzoriální formy, antifony, liturgické věci.

H: Těším se, až i u nás zazní rezponzoriální žalmy!

A skládáte?

M: Občas – to jsou pokusy ad hoc.

H: Taky nosím pár nápadů v hlavě, ale zatím jsem se k tomu nedostal.

M: Každý dirigent je tak trochu skladatel, musí některé věci upravit, aby to fungovalo.

Který z církevních svátků či částí liturgického roku máte z hudebního hlediska nejraději?

H: Velikonoce. Tam je toho hodně! Ve čtvrtek a v pátek, to je úplně jiná hudba než o sobotních vigiliích. A pak ta slavnostní neděle, při níž se dá použít skoro cokoli: rezponzoriální žalm, drobné liturgické prvky nebo odpovědi při přímluvných modlitbách.

M: Líbí se mi, že každá doba má nějaký charakter, dá se s tím pracovat, mám rád pestrost církevního roku.

Jak se vám spolupracuje s faráři?

M: U mě je komplikace, že jsem sám farář a mám třeba jiný náhled na věci. Většinou to dopadne nějakým kompromisem. Když bohoslužby vedu sám, je to pro mě jednodušší, ale to zase nejsem sbormistr.

H: Občas je to jednodušší, občas složitější, představa sbormistra se často nekryje s představou faráře. Asi bych chtěl mít víc prostoru, víc liturgického prostoru. Rád si bohoslužby vyzdobím! Ale zároveň jsou výsledkem týmové práce a je potřeba brát ohled na všechny.

Co říkají lidi na sborový zpěv?

H: Moc to neřeší. Když už ale jsou ohlasy, pak spíš pozitivní.

M: Majorita je ráda, že se něco děje. Část je aktivně nadšena, že slyší něco nového. A část říká, že to tak přece nebejvalo, rýpe.

Obvykle se na závěr ptám, jestli by bylo možné aktivity, které zařítujete, tedy sborový zpěv, nějak propojit mezi prvním a druhým sborem.

H: Určitě by to šlo, jen jsme zatím nedostali nápad.

M: Já se z principu nebráním udělat společný projekt, ale vzhledem k tomu, že každý máme svůj píseček, je to obtížnější. Ale bude-li obou či vícestranná vůle, dá se něco vymyslet.

A kolik máte vlastně zpěváků?

M: Průměrně deset. A jak už to bývá, nedostatek mužských hlasů.

H: My to máme naopak – potřebujeme ženské hlasy, máme je porůznu na mateřské.

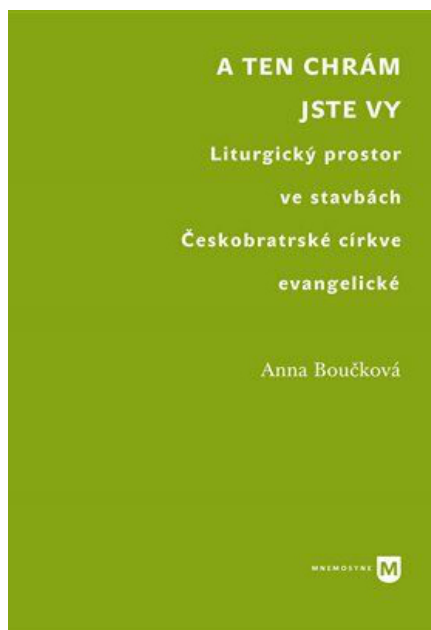
M: Tak to je důvod pro nějakou společnou akci!

Lenka Dobrovolná ■

Prostor pro bohoslužbu

Přistihli jste se někdy, že místo pozorného sledování nedělního kázání studujete interiér kostela? Jestli ano, mohla by vás zaujmout knížka Anny Boučkové „A ten chrám jste vy. Liturgický prostor ve stavbách Českobratrské církve evangelické“. Kniha vychází z diplomové práce, kterou její autorka napsala jako studentka dějin umění na Filozofické

fakultě Univerzity Karlovy. V hlavní části textu nás seznamuje s liturgickými interiéry, které vznikly v různých sborech naší církve v posledních třech desetiletích. Ještě před tím se ale dozvíme to nejpodstatnější o předchozím vývoji tohoto typu prostorů od předtolerančního období do roku 1989. K jednotlivým projektům pak autorka přistupuje vlídně, s pochopením a bez hodnocení výsledku, takže čtenář ke každému z nich rychle získá sympatie. Ty mu vydrží minimálně do chvíle, kdy přelístuje na obrazovou přílohu, zařazenou na konci knihy.

Jedním z cílů knížky je vyvolat v církvi chuť bavit se o prostorech, v kterých se scházíme. Na mě to docela zafungovalo a chtěl bych i vás povzbudit k četbě a k rozhovoru.

Petr Dobrovolný ■

Sváteční bohoslužby

	Brno I	Brno II
17. prosince 3. adventní	10 hod. Betlémský kostel děti vyprávějí evangelium svou hrou	9 hod. Blahoslavův dům dětská předvánoční hra 10.30 hod. Tišnov dětská slavnost
24. prosinec 4. adventní a Štědrý den	15 hod. Betlémský kostel 23 hod. Červený kostel	9 hod. Blahoslavův dům 10.30 hod. Tišnov
25. prosinec Boží hod vánoční	8.30 hod. Betlémský kostel 10 hod. Červený kostel 14 hod. Rychmanov	9.45 hod. Blahoslavův dům přenos ČT 10.30 hod. Tišnov
26. prosinec 2. svátek vánoční		9 hod. Blahoslavův dům
31. prosince první neděle po Vánocích	10 hod. Červený kostel	9 hod. Blahoslavův dům 10.30 hod. Tišnov
1. ledna začátek občanského roku	10 hod. Červený kostel	9 hod. Blahoslavův dům 10.30 hod. Tišnov

Kalendář sborových akcí

Brno I

- 12.–13. ledna výjezdní staršovstvo
20. ledna přespávání dětí na faře
16.–18. února konfivíkend
17. března výroční sborové shromáždění
22.–23. března kurz šití biblických postaviček

Brno II

7. ledna Alianční týden modliteb (Blahoslavův dům)
10. ledna Alianční týden modliteb (Tišnov)
19.–20. ledna víkendový workshop staršovstva (Lipka)
11. února masopustní neděle
24.–25. února zpívání s Ladislavem Moravetzem

Hudební nešpory

Blahoslavův dům, od 18 hodin

21. ledna Brněnský ekumenický sbor
18. února Lucie Fišerová, cembalo
17. března Radoslav Kvapil, klavír, s gratulací k jeho 90. narozeninám

V pátek 26. ledna pořádá SOM Brněnského seniorátu již tradiční ples PLESEM, opět v Lužánkách.

V limitované edici vychází kniha: Bratr farář Jan Pokorný

Jeho vzpomínky, rozhovory s ním, texty o něm a především jeho biblické úvahy, fotografie z rodinného archivu, 200 stran, cena 300 Kč.

Objednávejte na <https://1url.cz/@jan-pokorny> nebo v kanceláři sboru Brno I.

Koncert sboru Na hlas

Křest Amose Jiráska

List sborů Českobratrské církve evangelické v Brně I a Brně II. Vychází čtyřikrát ročně, uzávěrka příštího čísla je 1. března 2024. Určeno nejen pro všechny členy obou sborů, k dispozici v tištěné verzi za doporučenou cenu 80 Kč, zdarma pak ve verzi elektronické. O její zaslání lze požádat e-mailem na uvedené sborové elektronické adresy.

Odpovědná redaktorka Lenka Dobrovolná (lendobrovolna@seznam.cz). Na uvedenou adresu můžete zasílat své příspěvky i návrhy k nové podobě Setkávání. Za obojí budeme velmi vděční.

Grafická úprava Jitka Jirásková. Plakát pro děti je z dílny Ivy Tůmové, presbyterský komiks je od Petra Dobrovolného. Fotografie laskavě poskytli @Benfoto, Jan Franců, Tomáš Kewin Doležel, Tomáš Awasin Nečas, Ondřej Macek, Iva Květonová, Honza Řezníček, Honza Píkna, Matěj Jirásek, Jana Gajdošová ad. Děkujeme všem přispěvatelům za jejich články.

Registrace MK ČR E12109

Kontakty: FS ČCE Brno I, Opletalova 6, web: cervenykostel.cz; e-mail: sbor@cervenykostel.cz
faráři: Ondřej Macek (tel. 739 244 754)

a Iva Květonová (tel. 734 857 003)

FS ČCE Brno II, Lidická 79, web: blahoslavak.cz
e-mail: sbor@blahoslavak.cz;

faráři: Martin Horák (tel. 605 437 376)
a Jarmila Řezníčková (tel. 723 552 900)